

من! علی داودی؛ می خواهم بشوم پسر ایران و جهان عیدی ام را ۶ ماه دیگر به مردم می دهم

گفت و گو

مرتضی رضایی

خبرنگار

مهربان است و آدمی افتاده. به قول بچه های پایین شهر خاکی خاکی. مدال نقره المپیک را دارد اما این راضی اش نمی کند. می داند که مردم کشورش از او چه می خواهند. می داند که باید آن کار سخت را سال آینده یا ۴ سال بعدش در المپیک انجام بدهد و اصلاً برای این کار مصمم است: «هدفی غیر از این ندارم. فقط تلاش می کنم، تلاش و تلاش. قول می دهم به مردم! سربلندتان می کنم.»

به بهانه عید نوروز با قهرمان وزنه برداری ایران تماس گرفتیم. کسی که آمده پا جای پای حسین رضازاده، بهداد سلیمی و سجاد انوشیروانی بگذارد. کسی که رؤیاهای زیادی در سردارد و آرزوهایش به همین جا ختم نمی شود: «قطعاً هر کسی می تواند هر آرزویی داشته باشد اما من بیشتر می خواهم؛ می خواهم روزی از تالاخادزه عبور کنم و بشوم علی داودی؛ پسر ایران و جهان.»

او در خصوص شرایط خودش می گوید: «سفت و سخت دارم تمرین می کنم. زمان زیادی تا رقابت های المپیک باقی نمانده است. در اردو همه چیز خوب و فراهم است و همه سعی و تلاشم را می کنم تا به بالاترین حد آمادگی خودم برسم تا بتوانم با بهترین فرم بدنی روی تخته مسابقات آتی بروم.»

داوودی در پاسخ به اینکه دسته ۱۰۹+ دارد دوباره به روزهای

اوج خودش در ایران برمی گردد، گفت: «ما شاء الله آیت شریفی و علیرضا یوسفی عالی هستند و در بهترین فرم خودشان قرار دارند. سه تایی تمرین کردن انگیزه خوبی به ما می دهد، مفید است و باعث پیشرفت تک تک ما می شود. شک نکنید که در بلندمدت روی رکورد همه ما تأثیر دارد و این در آینده مشخص می شود.»

اما المپیک، رویدادی که داوودی یک بار طعم نقره ای مدال را چشیده است: «من در المپیک قبل موفق شدم مدال بگیرم اما هیچ وقت نوبت زندگی ام اینقدر تشنه و با انگیزه نبوده ام. امیدوارم تلاش هایی که دارم می کنم در نهایت به حضور در المپیک و کسب دومین مدال منجر شود. تقریباً ۶ ماه به المپیک مانده است و شبانه روز باید تلاش کنم تا بهترین اتفاق را رقم بزنم. هرگز در باد مدال قبلی نخوابیده ام. من هر چیزی را که باید، انجام می دهم تا این اتفاق بیفتد. انگیزه الان من را شاید فقط یک نوجوان داشته باشد. شده ام مثل زمانی که در اردوی نوجوانان بودم و دنبال مدال. هیچ وقت اینقدر با انگیزه نبوده ام و می خواهم تمام تلاشم را بکنم تا روی سکوی المپیک قرار بگیرم. در زمانی که لحاظ روحی اذیت های زیادی شدم اما آن بحران را کنار گذاشتم و خدا را شکر و خدا را شکر و خدا را شکر. باز هم می گویم امیدوارم آخر همه این سختی ها کسب دومین مدال المپیک باشد و همه آن انتظاری که از من دارند را به چشم ببینند.»

داوودی در خصوص اینکه عیدی به مردم ایران چه چیزی می دهد هم حرف زد و گفت: «امسال عید نوروز برای من اواخر تابستان است! عیدی را به مردم ان شاء الله همان موقع خواهم داد.»

از نایب قهرمان المپیک توکیو سؤال پرسیدیم که مردم انتظارات زیادی از تو دارند. آنها می خواهند که دوباره عنوان قوی ترین مرد جهان به ایران برگردد و این کار تو را سخت خواهد کرد که داوودی این واکنش را نشان داد: «مردم عزیز کشورم همیشه دعاگوی ورزشکاران بوده اند. قطعاً دعای خیر آنها حامی همه ورزشکاران است. تالاخادزه یک استثنا است و این را همه می دانند اما خب او هم روزی آمد و رکورد حاج حسین رضازاده را شکست. من نگاهم به آینده است. فعلاً می خواهم فقط به مسابقات تایلدن و المپیک پیش رو فکر کنم. قطعاً هر کسی دوست دارد روزی رکورد بزند و من هم از این قاعده مستثنی نیستم. می جنگم و می جنگم و مردم هم دعا کنند تا بهترین اتفاق ها را رقم بزنم.»

از داوودی خواستیم تا کمی از دوران کودکی خودش برای ما خاطره تعریف کند که او گفت: «که ۱۱ ساله بودم جبهه کوچکی داشتم، اما خب از همان زمان هر کسی من را می دید می گفت که در آینده وزنه بردار سنگین وزن می شود. تا ۱۴ سالگی تمرین می کردم و در ۱۵ سالگی بود که توانستم در رده سنی نوجوانان روی سکوبروم و قهرمان شوم. ۱۷ ساله بودم که اولین طلایم را گرفتم و جالب است که اصلاً در آن مسابقات استرسی نداشتم. در طول همه این سال ها مشکلات جالبی داشتم. مثل اینکه باید لباس ۵ ایبکس لارج بپوشم. یا آن زمان که ماشین نداشتم باید کرایه سه نفر را در تاکسی حساب می کردم. همچنین متروسوار شدن هم برایم مشکلاتی داشت. مردم همه با تعجب من را نگاه می کردند. در کل برای خودم خیلی جالب بود.»

